

[Arne Bjerregaard]

Hvis man ville have fulgt vores råd og sagt: vi begynder langsomt med alle under 21 år, så er der ingen vaklen. De får enten arbejde, som vi sørger for, og kan de ikke få det i det private, må vi sørge for det fra det offentliges side, eller også får de en uddannelse. Der er ikke noget, der hedder understøttelse på det niveau. Så havde man været konsekvent, og så havde vi klart været med.

Vi erkender da også, at dette og meget andet, som vi har været med til at gennemføre, og som siden er gennemført, giver staten et mindre provenu og giver staten øgede udgifter, måske næppe på længere sigt, og derfor har vi hele tiden været indstillet på også at medvirke til at skaffe staten merindtægter eller færre udgifter på andre områder. Det har regeringen hele tiden vidst vi ville være med til.

Vi har samtidig været indstillet på, at vi skulle finde en endelig løsning på landbrugs renteproblemer. Det arbejdede vi hårdt på sammen med regeringen sidste år. Vi arbejdede på at få en yderligere forbedring af konkurrencevilkårene, både direkte og indirekte, bl. a. ved en maksimering af indkomstudviklingen. Vi erkender, at regeringen skam har gjort en hel masse og meget godt, bl. a. sammen med os i forligsperioden, og at den også senere har vist i alt fald tiltag til noget positivt. Men vi må sige, at selv om regeringen øjensynlig vil noget rigtigt, mener vi, det er for lidt, at det, der gøres, er for svagt, det virker for langsomt, og det er for usikkert.

Det væsentlige spørgsmål er derfor ikke at skaffe dækning for de øgede udgifter, som man nu har påført staten. Det væsentlige spørgsmål er, om der er tiltro til, at regeringens politik er konstruktiv i sin helhed, ikke blot i nogle detaljer.

Endelig også, om regeringen vil erkende, at selv om man f. eks. må hjælpe landbruget, kan det ikke nytte noget, at man vil ødelægge muligheden for at hjælpe landbruget ved samtidig at sige: vil I have det, så er I nødt til sammen med mange andre at modtage en værdistigningsafgift. Selvfølgelig kan der være positive ting i en værdistigningsafgift, men som jeg har sagt i otte år: hvad vil man dog med den, for jord og ejendomme stiger ikke mere end den øvrige del i samfundet over længere sigt, hvad skatteministeren vel egentlig også har indrømmet. Derfor siger jeg: hvis man skal af med en værdistigningsafgift

i de gode år, når det går opad, så skal man vel have et værditabstilskud, som mange andre har fået nu i de sidste tre år, ellers er der da ikke rimelighed i foretagendet, og det har jeg ikke fornemmet man vil. Derfor er det ulogisk at gå ind på dette område. Vi må notere, at nogle henter gevinsten og andre får tabet, men det er sjældent staten; det deles imellem borgerne.

Med det underskud i 1982, som vil gå op på 60 mia kr., synes forbedringer på statsfinanserne med de love, der nu er til behandling, som vel beløber sig til 2 mia kr., som ligegyldige pebernødder, især når vi samtidig må tage i betragtning, at forslagene muligvis ikke indbringer dette provenu, fordi forbruget enten nedsættes eller overføres til mindre afgiftsbelagte varegrupper eller overføres til konsum i udlandet. Det er beregninger, som man nødvendigvis må tage med, og som jeg også håber skatteministeren vil tage med i sine beregninger.

Men vi vil da ikke afvise, som vi aldrig har afvist det, at selv pebernødder kan være nødvendige somme tider, og de er også nødvendige i vores nuværende situation, når de er dele af en konstruktiv politik. Vi må bare sige, at vi fra kristeligt folkepartis side ikke øjner denne konstruktive politik.

Derfor synes pebernødderne kun at være afledningsmanøvrer, som skal bortlede opmærksomheden fra de væsentligste økonomiske problemer i samfundet. Det kan også være, det er en afprøvningsmanøvre, der skal vise de radikale og SF, hvem der fastlægger grundtemaet. Så kan SF og radikale få lov til at skabe variationer over temaet, men temaet bliver det samme. Hopper begge partier på den, vil de selvfølgelig over for væsentlige spørgsmål være mere dydige i fremtiden, fordi de kender metoden, og fordi fortiden da vil forfølge dem.

Jeg ved ikke, hvilken af disse der er regeringens taktiske målsætning, men uanset hvilken, er det da klogt og dygtigt gjort set ud fra en socialdemokratisk synsvinkel, men ud fra saglige samfundsmæssige betragtninger er det ødelæggende, fordi det nedbryder tilliden i erhvervskredse, og fordi det hindrer en positiv medvirken, som vi muligvis kunne få fra brede dele af befolkningen.

Vi har al mulig grund til at respektere SF's holdning. SF har lov til at have sin holdning, har lov til at kæmpe for sine ideer. Vi må